

(המשך מעמוד 10)

היד על התנגדותו לתוכנית — אך עדיין לא היה ברור מה תהיה עמדתו הסופית בנושא זה, ועד כמה יהיה מוכן להרזיק לכת במהלך משותף עם השרים שרון ומרדכי. הכל סביר, ובצדק, שאם גם לוי יתן ידו למתנגדים — שמיר יהיה בצרות.

היה להערכה זו על מה להתבסס: בכל פעם בעבר, כשהתאחדו השרים שרון ולוי נגד שמיר-ארנס, הם ניצחו. ביחד יש להם רוב במרכז. למשל:

● בוועידת רחוב המפוצצת (מרס 86) ניצחה קואליציית לוי-שרון בהתמודדות בין שרון לבני בגין על ראשות ועדת-המנדטים. לאנשי שמיר לא נותר אלא „למוזג" את הור" עידה עד לפיצוץ, כדי להתחמק מהקרב הר" ראמתי לוי-ארנס על ראשות הוועדה המת" מדת.

● גם בהתמודדות „שבועיות" (יולי '88) חברו לוי ושרון יחד ותפסו את המקומות הראי שון והשני (בהתאמה), תוך רחיקת ארנס למ" קום השלישי.

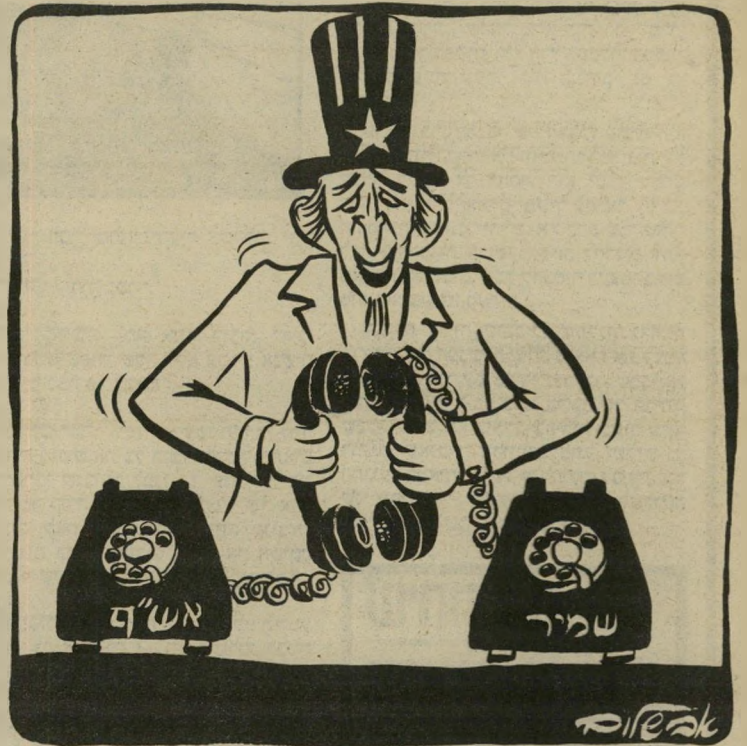
אך ברוב ההתמודדויות המכריעות לא ניצלו לוי ושרון את הרוב החוסם שלהם נגד

אין ספק שרוד לוי ניסה ומנסה להגיע לפשרה עם שמיר, ולתפקד כמתווך בין הניי צים. אך גם לפשרה, מגיעים מעמדת-כוח. הפירסומים שבכירי מחנהו תומכים בתוכנית, והעובדה שלא כינס את תומכיו לכנס עוצמה רכרושם, כפי שנהג לעשות בעבר, פגעו קשות בדיו-הכוח שלו.

שמיר הוא אדם כוחני, והוא קלט את המ" סר. הוא הגיע לפשרה עם לוי רק בעניין שהיה נוח לו באותו רגע: סיכום משותף על תאריך כינוס המרכז, מעל לראשו של יושב-ראש המרכז ובך-בריתו העכשווי — אריאל שרון.

בושלים ונעדרים. ברמה הארגונית נכשלו שרון ולוי משלא נטלו את היוזמה ליריהם. בעוד שמיר מומין למישרו יום יום חברי-מרכז, מפעיל מכבש אירגוני באמ" צעות יועצו, מיכאל דקל, נכשלו לוי ושרון דווקא בתחום שבו נודעה עליונותם בעבר.

לוי לא כפה מישמעת על ראשי מחנהו, התומכים בתוכנית, ובעיקר — רוני ריבלין, יושב-ראש מחלקת-האירגון של הליכוד. ניכ" רה שוב עובדת חסרונו של מיכה רייסר, שהיה בעבר המוח האירגוני של מחנה לוי. גם רודי אפל, האיש החזק במחנה לוי, מנוטרל עקב

„אף מילה עם אש"ף!"

החקירה המיסטרית המתנהלת נגדו. לוי נותר בנתק אירגוני מהשטח, בסיס-כוחו. גם מחנה שרון סבל מקשיי-התארגנות, עקב עריקתם של רודי מגן וגידעון גדות למחנה תומכיה-תוכנית. ניכרה גם היעדרותו של העוורל-שעבר, ישראל כץ, שבמשך חמש השנים האחרונות ניצח על מלאכת-האירגון של מחנה שרון.

היעדרויותיהם התכופות מהארץ של שלושת השרים פגעו אף הן קשות. אם רוצים שרון, לוי ומרדכי להינצל ממכה במרכז-המפלגה, שתגוצל גם לחיסול-חשבו" נות עימם, יהיה עליהם לעבור לקרבת-נועה. הכנס המשותף שלהם, ביום הרביעי בכפר המכביה, יהיה נקודת-ציון מרכזית בדרך לשיבת-המרכז. אם תהיה זו הפגנת-עוצמה מרשימה, היא אף יכולה לשנות להלוטין את הדינמיקה במאבק.

הוויכוח הסמוי היום הוא על מילות נוסחת" הפשרה. לוי אינו רוצה להגיע להצבעה על נושא זה גם שמיר לא ירצה בכך, אם לא יהיה בטוח בתוצאות. הכל תלוי במיספר הגייסות שיצליחו השלושה לארגן עד אז.

שמיר, שתוך שימוש בשיטת „הפרד ומשול", החביבה עליו, השתלט עם אנשיו בהדרגה על הממשלה והמפלגה.

השגיאיה של לוי. מרדכי, אם כן, בכל זאת נראה שידו של שמיר תהיה שוב על העליונה, בעוד שבועיים, במרכז מיפגתו? ראשית, עדיין אין העניין כה בטוח. אבל

אין ספק שמתנגדי שמיר נכנסו לעמדת" נחיתות. לכך יש שתי סיבות עיקריות: טעות טאקטית של השר לוי וחולשה אירגונית של מחנות לוי ושרון, לעומת היערכות נכונה של שמיר ואנשיו.

השגיאיה הטאקטית: לוי טעה כשלא אירגן את אנשיו בעוד מועד ונראה חלש. ובמקביל הלך לפגישות עם שמיר, כדי להגיע להב" נות" ונתן לו, על-ידי כך, להבין שניתן להפ" ריד בינו לבין הצמר היותר מיליטנטי, שרון מודעי.

קשה לקרוא למאות תומכים, שרבים מהם ניוונים שירות מעוגת-השלטון, להילחם בראשה-המשלה. בייחוד כאשר יריית-הפתי" חה היא ניסיון להגיע לפשרה ולהכנות מעל ראשו של בך-בריתך, עם ריבד.

דפנה ברק ריאיונה את יצחק מודעי

„אני רץ לדאשות הממשלה בי-1992!"

● מהו תפקידך במערך שרון-לוי-מרדעי — יזם? מתווך? אני חושב שאני פשוט שותף שלישי. מתווך? נכון שבגלל דברים בעבר...

● אתה מתכוון לומר „מישק עימי"? כן, מישקעים. נכון שהיתה חשדנות הר-דית. היה איזה חוסר-אמון בתחילת השיחות

„כמו אריה!"

ה-2 ביולי, ה-4 ביולי, שמיר עם נסיכיו מול לוי-שרון-מודעי — נדמה שבמה-לך ההיערכויות האחרונות שכחו רבים שהמאבק בליכוד התחיל סביב איזו-שהיא בעייה מדינית קטנה. אבל מהו עתידנו הלאומי ועתיד המרחב מול המאבקים המדיניים בין דויד (גם אריק) מלך-ישראל לבין הסבא שאינו מפסיק להפתיע?

במישחק הזה בכיסאות המוסיקליים היה יצחק מודעי הראשון שתפס כסא. כמוליטיקאי חד-חושים — וכבונר המיפלגה הליברלית, חושני באינטריגות התחרו במשך השנים — הריח מודעי שהמוסיקה עומדת להיפסק, התיישב במהירות ושיחק תפקיד חשוב כהושבת האחרים. כך, בזומתו, נולד המשולש הכל-כך צמוי: אריק שרון, דויד לוי וכמובן מודעי. השלושה מנסים להכשיל את יוזמת-שמיר בעניין הבחירות בשטחים הכבשים.

לטוח רחוק יותר, זהו מיבחן-כוח לקראת ההתמודדות על מנהיגות הליכוד ב-1992: האם ינצחו אז משה ארנס, שאותו מכין שמיר, וחבורת-הנסיכים סביבו (דן מרידור, בני בגין, רוני מילוא ואחרים), או שמא יתחזק אחד מקודקודי-המשולש, שבו הדומיננטי ביותר כיום הוא שרון?

הבעייתיות במשולש הזה — וזה מזכיר קצת את המשולש במערך שחל-גור-יעקובי — היא שכל אחד משלושת קודקודיו שואפים להנהיג את הליכוד. מכאן מובנת החשדנות הסמויה ביניהם, ואי-התיאום שבו מודה מודעי.

עבור יצחק מודעי באה תקופת הפעילות המוגברת הזאת אחרי ניתוח-לב-פתוח קשה, ותקופת-החלמה איטית אחרי, אחרי תקופת אכזבה ארוכה שבה ניצב בעמדת-המתנה (אחרי שפוטר ממישרד-האוצר) וקיווה לשווא לישועה משמיר. גם הכניסה למישרד-הכלכלה הקטן, אחרי שחלש על מישרד רב-עוצמה כמו האוצר, לא העלתה לו, בוודאי, את המוראל.

לפתע, בשבועות האחרונים, הוא בכותרות, יודה בלשונו המושחזת לכל עבר — יצחק מודעי „במיסבו". קוראים לכך „קאס-בק" (שיבה לכותרות). את ההגדרה הזאת מודעי לא אהב, אבל מדי כמה מישפטים הודיע: „אני מרגיש כמו אריה! מתפקד כמו אריה! גם באופן אישי, ותפסיקי להסמיק!"

● ● ● תשע שנים בדיקת חלפו מאז שנהרגה הראלה, בתם של מיכל ויצחק מודעי בתאונת-דרכים (האסון אירע ביוני 1978). יצחק מודעי לעולם אינו מדבר על כך במומבי. תמיד הילכו סיפורים, על מה שעבר ושעובר עליו מאז האסון. השבוע, כשסיפר לי במפתיע אל הכאב, הבנתי עד כמה שהכאב חזק. כמו אריה.